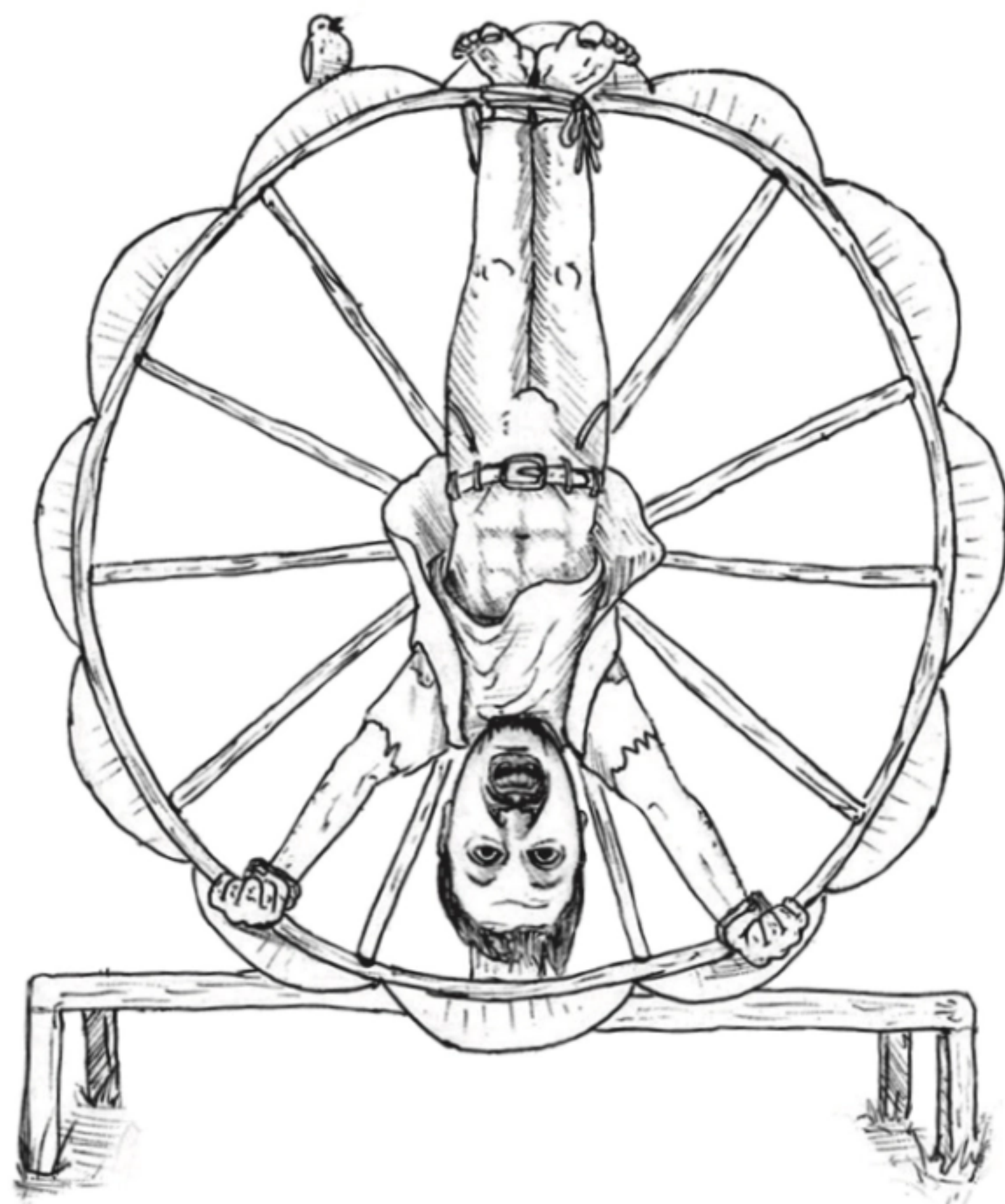

Byl pozdní večer, první máj, byl lásky čas.
Sova volala, milujte se v lese zas.

„Ne... To je blbost“ odfrknul si Karel Hynek Mácha a odehnal rukou polního motýla, který mu sedal na špičku pera. „A ty sem neseď, nebo budeš od inkoustu.“ Mácha opět namočil pero do ampulky, zahleděl se na rozsáhlé jezero a pustil se do díla, díky kterému to jezero později pojmenovali po něm.

Byl pozdní večer, první máj, byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas.

„Romantická knížka, hezká a nevinná, bez zbytečného dramatu a vražd. No prosím, vidíš, že to jde, Karle,“ pochválil Hynek Máchu a pokračoval, „První Máj... Zemský ráj... Středočeský kraj... Ne, už vím!“

Hrdliččin zval ku lásce hlas, kde borový zaváněl háj...

„Co to píšeš?“ zaznělo mu za zády, Mácha se lekl a vylil si na kalhoty ampulku s inkoustem. „Jé, promiň, to jsem nechtěla,“ omluvila